

PRVI ČIN

(Sviće. Iz kraljevskog dvora izlazi ANTIGONA, poslije nje IZMENA)

Antigona

Izmena draga, sestro moja, zanš li,
ima li na svijetu jošte kakav jad,
što ne svali na pleme Edipovo Zeus.
Jer nema ničeg ružnog niti sramotnog,
ni bolnog, niti bijednog, niti nečasnog,
što ne bi bilo među ovim našim zlom.
Pa i sada, kažu, da je opet vladar naš
objavio po gradu neku zapovijed.
Znaš il' ne znaš za vijest,
da bratu tvom i mom namijenjuje se kob
ko stvoru dušmanskom?

Izmena

Ne saznah ništa još i nikakav mi glas,
Antigona, ne dođe dobar niti loš
našoj braći, otkad ono isti tren u dvoboju
su našli uzajamnu smrt.
I sve mi je svejedno, ne brinem se za to.
A što je? Što muti duše tvoje mir?

Antigona

Pokopat jednog brata dade Kreont kralj,
a drugom bratu ne da da se naspe grob.
Eteoklu je, kako traži red i zakon i Pravda,
dao vječni stan,
da mrtvi časte njega u svijetu podzemnom.
Polinika, pak, štono jadan nađe kraj,
zabranio je građanima svim
ukopati i suzom oplakati njeg.
A Kreont, sazna li da netko krši naloga taj,
tog kamenovat ima čitav ovaj grad.
Ja poći sada moram bratu nasut grob,
a ti, razmisli, možeš li skupa sa mnom poć?

Izmena

Sahrani ga kaniš mimo zapovijedi?

Antigona

Da, kao brata mogu, a i tvog,
jer njega izdat ja ne mogu sada već.

Izmena

Ta sudbom našom uvijek ravna netko jak,
pa podnijet valja to , a još i težu bol.
Pomolit ču se stoga svijetu podzemnom,
Nek oprosti meni jer sili ustupam
što poslušat ču vlast.
Ta nije mudar stvor,
tko preko svojih snaga cilju želi stić.

Antigona

A ti, kad takav sud u duši nosiš svoj,
gazi božju čast!

Izmena

Ma ne gazim je ja, već stvor sam slabašan,
da opirem se volji grada čitavog.

Antigona

To izgovor je tek.
a ja se dižem sad
i idem bratu dragom nasut hum.
Za mene nemaj straha,
svoju brini skrb!

Izmena

Bar nemoj nikom naum povjeriti svoj,
nek tajna bude to. I ja ču držat riječ.

ZBOR

*Mnogo je sila na svjetu tom,
No najjači od svega ljudski je soj!
Kad morem puše južnjak jak
I hučni svuda diže šum,
Po njemu čovjek vodi brod.*

*I voljom on je slobodan
Te može život imat čist,
A može bit i poročan.
Tko štuje red i božju riječ,
Taj svojoj zemlji bit će stup,
A nepošten je čovjek gradu svome jad.
Nek grešan čovjek na moj ne javi se prag,
Ne želim nikad biti iste misli s njim.*

DRUGI ČIN

(dolazi STRAŽAR vodeći ANTIGONU)

Stražar

Dovedoh vam zločinca.
Uz mrtvačev leš zatečenog na činu.
Zakapala je leš,
baš ona bješe to,
što kopala je grob.

Kreont

Ti - da ti, koja glavu k zemlji
prigibaš,
Da li priznaješ il' tajš, da to
učini?

Antigona

Da! Priznajem! - uradih, i ne tajim to.

Kreont

(stražaru koji je doveo Antigonu)

A ti se nosi sada, kuda volja te;
Ta slobodan si, teške krivnje riješio si se.
(stražar ode)
(Antigoni.)
A ti mi opet reci, al' ne nadugo,
već kratko, jesи l' znala ti za proglaš moj.

Antigona

Da, jesam. Kako ne bih? Bio je javan.

Kreont

Pa opet usudi se kršit naredbu?

Antigona

Ta ne proglaši meni valj'da ovo Zeus,
Nit Pravda, vjerna druga donjih bogova,
Ovakve zakone ti ljudima postavi;
Nit' tvoj je proglaš taj toliko jak,
nit' koji smrtnik dići bi se mogao
Nad božje, nepisane, stalne zakone.
Od danas nisu ni odjučer, od vijeka
pa dovijeka žive, nitko ne zna, otkad se
pojavio. A rad njih kaznu ne htjedoh
od bogova trpjeti, pobojavši se volje bilo kojeg
čovjeka.

Da mrijet ču, to znala sam -
ta kako ne?, pa da i nije tvoja zapovijed.
A prije reda umrem li, držim za dobit.
Tko živi, kao ja, u bijedi velikoj,
kako neće od koristi biti mu smrt?
Pa tako i ja žalit neću,
snađe li me ovakva kob.
No trup da sina matere
ja rođene bez groba pustit odolim,
to peklo bi je.
Te misliš li, da ludo to uradih ja,
tad bit će onda, da lud me krivi zbog ludosti

Zbor

(Kreontu.)

Od oca divljeg divlja ti se kaže čud
U djevojke. Popuštat ne zna nevolji.

Kreont

Al' znaj,
preoporna čud da najprije klone,
a za gvožđe, štono pretvrdo
iz ognja žarkog iziđe,
ej vidjet ćeš,
Da najčešće se poizlomit i
skršit zna.
A malom uzdicom se, znam ja,
ukroti i konj bijesan.

Antigona

Zar želiš više nego zgrabit?, ubit me?

Kreont

Ja ništa. Kad to imam, onda imam sve.

Antigona

Što onda čekaš? Ma riječ tvoja nijedna
nije mila meni, nit će ikad omilit,
a tako se ni moja tebi ne sviđa.
Al' opet odakle slavu ljepšu stekla bih,
neg' što sam u grob polegla brata rođenog?
Ta svi bi rekli, da se njima sviđa to,
kad jezika im ne bi vezoo strah.
Al' kralj mnogu drugu sreću uživa,
i radit, zborit smije, što ga volja je.

Kreont

Ti jedina to vidiš od Kadmejaca!

Antigona

I oni vide, ali šute pred tobom.

Kreont

Ne stidiš se, jer drukčije misliš nego oni?

Antigona

Sramota nije štovat brata rođenog.

Kreont

Pa nije li i brat, što u boju pade s njim?

Antigona

Jest, brat od jedne majke, oca jednoga.

Kreont

A štuješ njega ko i onog prokletog?

Antigona

Ta ne pogine kao rob, već kao brat!

Kreont

Jest, dom nam pustošeć, a onaj braneć ga.

Antigona

Al' opet takav da je zakon, želi Had.

Kreont

Al' čestit rđi ravan biti ne može.

Antigona

Tko znaće, da l' se svetim dolje drži to?

Kreont

Al' dušman nikada, ni mrtav, nije drag!

Antigona

Al' ne za mržnju, već za ljubav rođih se.

Kreont

Pa siđi dolje, ljubi ih, kad ljubit već
ti moraš! Dok ja živim, ženska ne vlada!

(dovode Izmenu)

Zbor

Gle, eno pred vratima tamo Izmene,
gdje grca od ljubavi sestrinske nježne,
a podbuhle oči od plača crvene
nagrđuju lice
natapajuć suzama umiljat lik.

PRIJAŠNJI,
IZMENA

Kreont

A ti, u dvoru, kao guja podmukla
krv potajno ispijaš mi, a ne vidjeh,
dvije nesreće da hranim - propast prijestolju,
daj kaži, da l' i ti priznat ćeš, da bila si
kod ukopa, il' zaklet ćeš se, da ne znaš za nj!

Izmena

Učinih djelo, ako ona priznaje,
i dijelim, trpim s njom istu krivnju ja.

Antigona

Al' to ti baš dopustit neće
Pravda,
jer ni ti nisi htjela to, nit to
uradih s tobom ja.

Izmena

U nesreći tvojoj ne uzmičem
zaplovit s tobom putem ove nevolje.

Antigona

Tko je učinio , Had i oni dolje znadu to.

Izmena

Ne, nemoj, sestro, meni sada kratit to,
da s tobom izdahnem i mrtvom podam čast!

Antigona

Ne, nećeš sa mnom mrijet,
nit sebi prisvajaj,
što ne tiče te se!
Bit će dosta ja da mrem.

Izmena

A kako će mi život bit bez tebe drag?

Antigona

To Kreont će ti reći jer slušala si njega.

Izmena

Zašto vrijeđaš me, a sebi ništa ne koristiš?

Antigona

Jest, boli me, što rugom ti se rugam ja.

Izmena

Pa kako bi tebi sad pomoći mogla još?

Antigona

Daj spasi sebe, al' spasu ti tvom ne zavidim!

Izmena

O jadna ja! Mene da udes tvoj mimoiđe

Antigona

Ti život sebi odabra, ja sebi smrt!

Kreont

Za djevojke te mislim: jedna luda sad pokaza se, a druga jest, otkad rodi se.

Izmena

Kralju, tko strada,
razum rođen
tom nikada ne ostaje,
već gubi se.

Kreont

Da i tebi, kad sa zlima želiš radit zlo.

Izmena

Pa što će meni samoj bez nje život taj?

Kreont

Nju mi ne spominji! Nje više nema.

Izmena

Zar zaručnicu sina smaknut ćeš?

Kreont

I drugih eno polja dadu orat se.

Izmena

Al' takvih, kao što on i ona su ne pristaju.

Kreont

Ne želim da mi lošu ženu ženi sin.

Izmena

Kako li te sramoti otac, mili Hemone!

Kreont

Baš odveć mene ljutiš i ti i tvoj brak!

Izmena

Pa zar je želiš otet sinu vlastitom?

Kreont

Had bit će onaj, tko će spriječiti svadbu tu!

Izmena

Smrt za nju, kako čini se, odlučena je.

Kreont

To čini se tebi ko i meni.

(*Slugama.*)

Sluge, dajte,
već vodite ih u kuću, vezane,
zatvorite ih!

Ta i junaci bježe, kad ti oni već
životu svom nadomak ugledaju smrt.

(*Odvedu Antigonu i Ismenu.*)

Zbor

Oj blažen, tko u životu ne okusi zla!

*Kome bog dom uzdrma,
nikakav jad ga ne mine, - od
koljena do koljenu tu šulja se.*

Zeuse, koja bi obijest

Ljudska skršila snaga twoju?

*Kao vladar bogova vijekom dovijeka
Mlad sjajem na Olimpu vladaš blistavim.*

Pa odsad i zauvijek,

Ko dosad, uvijek će vrijediti

zakon taj: smrtnik nijedan

Za svoga žića bez jada ne prolazi.

TREĆI ČIN

ZBOR, KREONT,
HEMON.

Zbor

Al' Hemona evo, od djece
što tvoje
jest najmlađi porod!
Zar dođe on tužan
zbog sudbe zraučnice svoje
Antigone
i žali radi nesuđena si
braka?

Kreont

Sad mahom ćemo bolje znat no
kakav vrač.

Sinu
Oj sinko, valjda ljut na oca
ne stiže,
za osudu jer zaručnice svoje
ču?
Il' mili smo ti, kakogod mi
radili?

Hemon

Moj oče, tvoj sam, mojim mislima
ravnaš ti,
sam dobre gajeći i njih ja ću
poslušat.
Ta braka neću više cijenit
nijednog
nego tebe, dokle dobar ti si
meni vođa.

Kreont

U grudma, sinko, tako
treba osjećat,
sve cijenit manje nego volju
oca svog.

Stog nikad, sinko, svoje nemoj pameti
za ljubav ženske da mi gubiš, nego znaj,
da hladan to je zagrljaj, kad ljubom se
u domu desi žena zla.

Tu dušmanku odbaci, pusti djevu tu,
u Hadu nek se tamo za kog uda sad!
Ta ja zatekoh nju, gdje očevidno mi
od svega grada samo ona prkosí;
a lažljivcem se pokazat neću gradu ja,
Već smaknut ću je.

Stog nek Zeusa, roda svog
čuvara, zove!

Ako budem neposluh u rodu njegovao,
izvan roda će još jače porasti.

Tko je svome čovjek strog,
I gradu će se taj pokazat pravedan.
i gdje opet ljudima vlada red,
tu glavu njima posluh očuva.
Pa zato nama branit treba naredbe,
a nipošto podleći ženi; a treba li već,
a ono radije nek muškarac izgna nas,
nego da se kaže: slabiji od žena smo.

Zbor

O tome čemu zboriš, zboriš
pametno.

Hemon

Oj oče, bozi daju pamet ljudima -
od cijelog dobra dobro najveće.
A ovo da ti sada po istini ne kažeš,
to kazat niti mogu niti znadem ja.
Al' misao dobra i drugome sinut zna.
Od tebe bolje vidim sve, što veli tko
ili radi.
Tvog oka pučanin se plaši, neće on
kazati, što te ne bi čut veselilo.

A ja iz prikrajka ti slušat mogu to,
tu djevu kako žali grad, jer zbog djela
najdičnjega, smrću gine najgorom,
Aa od svih žena najmanje baš zavrijedi.
Ta brata, što u boju pade krvavu,
bez groba psima ne pusti krvoločnim
ni ptici kakvoj, da ga oni izjedu, -
zar zlatne časti ona ne zavrijedi tim?
Ovako tajni iz tišine se širi glas.
A za me, oče, nema blaga većega
na svijetu nego što je sreća tvoja baš.
Stog ne gaji samo misao,
da ispravno je, što kažeš ti, a drugi ne.
Tko misli, mudar da je il' da jezik ima ili um ,
kakva u drugog već nema,
otkrije li se taj, ej šupalj će osvanut.
Ali i mudru nije nikakva
sramota učit svašta i ne pretjerat.
Stog srcem popuštaj, daj promijeni sud!
Čovjek najviše vrijedi onakav
ako svakog je znanja pun,
a nije li - ta dar takav rado se ne desi -,
to dobro mu je drugih dobru slušat riječ.

Zbor
(Kreontu)

Ti, kralju, daj slušaj ga, kaže li zgodno što.

(Hemonu)

A ti opet oca! Dobro oba rekoste.

Kreont

Zar ja ovako star učit ču se pameti
Od čovjeka po dobi tako mlađahna?

Hemon

Ništa krivno nije.
Pa ako jesam mlad,
ne valja više gledat dob no
samu stvar.

Kreont

Zar stvar je prava tvrdoglavu ženu poštovat?

Hemon

Ali narod i sav grad Teba tako ne misli.

Kreont

Pa grad će meni kazat, što da odredim?
Pa za drugog, ne za se zemljom da vladam?

Hemon

Grad nije, jednom čovjeku što pripada.

Kreont

A nije li, kažu, onog grad, tko vlada njime?

Hemon

Eh, lijepo li bi pustim krajem vlado sam!

Kreont

S ocem pravdu zamećeš!

Hemon

Jer vidim, kako protiv pravde griješiš sad.

Kreont

Pa ja da griješim, kad svoju štujem vlast?

Hemon

Al' ne štuješ, kad božju eto gaziš čast.

Kreont

Oj čudi opake, što ženi se pokori!

Hemon

Sramoti da podlegoh, zateći me nećeš!

Kreont

Pa i govor ti je evo samo za nju sav.

Hemon

I za te, i za me i za donje bogove.

Kreont

Ali nju ti živu nikad nećeš ženit mi!

Hemon

Pa mrijet će - ali će nekog ubit njena smrt!

Kreont

Pa još i prijetiš, ovako drsko napadaš?

Hemon

A kakva je prijetnja ludoj misli opirat se?
Da nijesi otac, reko bih ti: lud si!

Kreont

Ti rob si žene!

(*pratnji*)

Dovedite gaduru zaručniku njenom
pred očima u blizini tu da izdahne!!

Hemon

Ne, preda mnom - to nemoj nikad pomislit! -
Nit past će ona, nit ćeš svojim očima
ti ikad više moga lica ugledat!
(*Otiđe.*)

ZBOR,
KREONT.

Zbor

U gnjevu momak, kralju,
naglo otiđe,
A radi zla
mladu dušu shrva bol.

Kreont

Nek radi, snuje preko snage
čovječe.
ali djeva tih on smrti neće izbavit!

Zbor

Pa zar ih obadvije pogubit misliš ti?

Kreont

Ne onu, što ne tače se tijela dušmanskog.

Zbor

A kakvom smrću smjeraš onu drugu ubit ti?

Kreont

Nju vodit će, kud stopa ljudska
ne stupa,
u živu je raku bacit kamenu.
Toliko samo dat će hrane, grijehu da
utečem, sramote cio da se riješi grad.
I ondje nek se moli Hadu, koga jedinog
Od bogova štuje,!
(Ode.)

ČETVRTI ČIN

ZBOR.
ANTIGONA
KREONT

Antigona

Oh, gledajte me, zemlje rodne
građani,
putem gdje posljednjim
stupam bolna i
gledam sad Sunca
svijetlo posljednji put.
Živu me Had,
u kom svima počinut je,
Aherontu na žal vodi sad;
zaručnik me ne prati,
niti me vjenčanu
još
pjev uspavanke
miluje; Aheront mi
je udaja!

(Dolazi Kreont)

Kreont

(Slugama)(kor?)
Vodite je brže!
U grob ju zatvorite kako rekoh,
samu je, potpuno samu vi
puštite nek ili umre
ili živa pod onakvim krovom
gleda grob! Ta mi smo čisti.
Ali s nama tu na svijetu neće boraviti.

Antigona

Oj grobe, odajo mi bračna, dome ti
oj dupki, vječna stražo, u te polazim
do svojih.
Sad silazim, prije no navrših žića vijek.
Ali silno gajim nadu, da će ocu svom,
majci dragoj i tebi brate dragi doć.
Ta ja vas mrtve sama svojim rukama
i oprah i uredih; na grob žrtvu vam
ja izlih, a sad, Poliniče,
jer tijelo ti sahranih tvoje
ovakvu kaznu trpim ja.
Al' s pravom ti podah čast.

Bez prijatelja živa u grob k mrtvima
Gle idem. Kakav zakon božji pogazih?
Pa čemu da se ja nesretna na bogove
Još osvrćem, kog u pomoć da zazivam,
Ko bezbožnost kad pobožnost mi kore sad?
Ali ako se ovako mili bozima,
Kad umrem, znat će, grijehom da se ogriješih ja;

Zbor

*Pa slavna i pohvalu sa sobom noseć
U mrtvačku evo polaziš raku,
Nit bolest pogubna ošinu tebe,
Nit kazna odmazde oštice mača,
Već svojom ćeš voljom u Had mi živa
Od smrtnika doista jedina zaći.*

*Bit pobožnu neka sveta je
dužnost
Al' onoga vlast, tko za
vlast mari,
Prekršiti nikako slobodno
nije,
A tebe sud tvoje uništi volje.
(vode Antigonu, netko iz zbara?)*

PETI ČIN

ZBOR. KREONT. TIRESIJA.

Tirezija

Prvaci grada Tebe, ja dječak taj
na jedne oči gledeć put smo prešli svoj,
jer samo uz vodiča čovjek ide slijep.

Kreont

A što je novo, starče moj Tiresija?

Tirezija

Ma ja kazat ču, a ti vrača poslušaj!

Kreont

Ni dosad nisam savjet prezirao tvoj.

Tirezija

Pa zato dobro gradom vladao si tim.

Kreont

Potvrdit mogu, jer mi bješe korisno.

Tirezija

Al' sad ti sreću drži samo kratka nit.

Kreont

Govori! Od tvoje riječi sav protrnuh sad.

Tirezija

Na žrtveniku žrtvu htjedoh prinjeti svom
no ne htjede mi žrtvu zahvatiti plam,
po pepelu se razli rastopljena mast,
sve cijedeći se i cvrčeć i silan dižuć dim
a zatim prsne žuč i otopi se loj,
što njime ovih but pokaza se kost.

A i ti sam znaš
na zlo da sluti žrtva , koju neće bog.
Taj dječak vođ je moj, a ja sam vođa vaš.
I znaj, da nalog tvoj, uništava nam grad,
jer žrtvenik je svaki i naš svaki dom
Polinikovom krvlju već obeschašćen
što raznose je psi i ptice zemljom svom.
Ja rekoh ti, a ti sad pazi, sinko moj,
bez grijeha nije niti jedan ljudski stvor,
a ako netko zgrijši pa spozna grijeh
i primi dobar savjet, nije čovjek lud
ni nesretan, kad traži svojoj zloći lijek.
Stog ne budi tvrdoglav, to je moj ti sud
Već slušaj savjet moj, daj pokopat leš.
To dakle, sinko, uzmi sebi na pamet!

Kreont

A što to? Što to kažeš, za rod ljudski sav?

Tirezija

Da najveće je blago ljudstvu razum zdrav.

Kreont

Baš kako ludost, mislim, jad je najveći.

Tirezija

I toga jada ti si evo prepun sad.

Kreont

Ja tebe vrijeđat neću jer si prorok naš.

Tirezija

No virjeđa tvoj me sud da prorokujem laž

Kreont

Ti mudar si no vrlo nepravedan vrač.

Tirezija

Ti siliš me da kažem tajnu koju znam.

Kreont

Pa kaži samo nemoj zbog probitka svog.

Tirezija

I neću jer se tebe tiče što će reći.

Kreont

Moga srca ti obmanut nećeš moći.

Tirezija

Al' ti dobro znaj, da neće mnogo puta
projurit sunce u svom trku hitrome,
a ti ćeš sam od svoje krvi vratiti
mrtvaca jednog mrtvima za razmjenu.
Ti živu dušu baci s gornjeg svijeta nam
U donji i u grobu ružno udomi,
a mrtvom opet ovdje ne daš, bozima
da dolje ode, već bez groba, posvete
njeg puštaš, a nit tebi nit bozima
on gornjima ne pripada, već ti ih na to siliš.
A zato osvetnice tebe vrebaju Erinije,
te ista ta će tebe stići nevolja!
I pazi, da li i to srebrom potkupljen
sad govorim. Ta neće tome dugo bit,
i žena jaukom odjeknut će dvor.
Ko dušmani se sví sad dižu gradovi.
jer leševe im rastrgane jedoše
il' psi il' zvjerad ili ptica krilata.
U gnjevu - jer me vrijedǎš - takvu strijelu ti

Ko strijeljač stalnu u srce odapeh ja,
A vatri njezinoj umaći nećeš ti.
(*vodiču*)
A ti me, dječače, vodi našoj kući sad,
gnjev neka svoj on na mlađima sad iskali!
(*Tiresiju odvede dječak*)

ZBOR. KREONT.

Zbor

Oj Kreonte, sad mudroj odluci je čas.

Kreont

Znam i sam, zato mi se srce smućuje.
Popustit je zlo, a ako ustrajem,
Još me gora čeka kob:prokletstvom ranjen duh.
Pa što je radit meni? Kazuj! Slušat ću.

Zbor

Ti idi, ispod svoda grobnog djevojku
Sad pusti,
A onom, što ga baci, naspi grob!

Kreont

Popustit, dakle, treba to je savjet tvoj ?

Zbor

Što brže, kralju naš!
Erinija je zbor brzonog,
Kad na krivca pošalje ga bog.

Kreont

O jao, teško mi je, al' se savladavam
I pristajem, pred jačim evo popuštam.

Zbor

Ne povjeri to nikom, sve izvedi sam!

ZBOR

*O Bakho, vođo treperavih zvijezda,
Što noćni zaštićuješ klik,
Što Zeusu si višnjem sin!
O dođi nam s otoka Naksa
Sa bakhantkinjama svim,
Što čitave noći tebe,
Slave plesanjem zanosnim!*

ŠESTI ČIN

GLASNIK (PRIPOVJEDAČ)

Povedoh kao vodič kralja svog
na visoravan gdje Polinikov leš je ležao,
od zvijeri iznakažen sav.

Pomolivši se Hekati podzemnoj
i usto još Plutonu da ih mine gnjev.

Okupasmo ga zatim vodom posvetnom
i spalismo na mladom granju zelenom
i nasusmo od rodne zemlje visok hum.

Antigoninu grobu pohitasmo tad
što sazdan je u onoj hridi kamenoj
bez obreda i žrtve, što je traži red.

No izdaleka još se začu plać
A Kreont iduć bliže bolan čuje krik,
Pa jaukne, zavapi glasom pretužnim:

Kreont

*“O nesretna li mene! Zlo naslućujem
i mislim da od svega u životu svom
sad ovo gazim stazom najnesretnijom.
Ja osjećam, da to je sina moga glas.”*

Onoj hridi kamenoj mi pohitasmo tad
i vidjesmo duboko u dnu groba tog
Antigona gdje visi sapevši si vrat
od usukanog vela omčom platnenom.
A Hemon, da je spasi grli, njegov pas,
i plače za svojom draom koju otme Had.

Tad Hemon oca vidi
i preziron ga ospe, ne rekne ni riječ,
već sav na oca ljut, u vlastite si grudi vlastit zari mač.
Pa njeno toplo tijelo, sve pri svijesti još,
obuhvaća i grli rukom klonulom.

Za smrt svog sina Hemona
majka Euridika kad ču
život sebi oduzme
te prokle muža svog
zbog čedomorstva tog.

ZBOR

**Prvi uvjet sreće razborit je um
I bogove poštivat valja dušom svom.
A ohologa stvora preuzetnu riječ
Sudbina će oborit snagom velikom.
Pa kad pretrpi zlo,
Osvjestiti će se tad,
Ma makar bio već i star.**

